

annan möta vi oxkärror lastade med päron, lantmän med åsnor eller någon enda gång kineser ridande på kameler. Vid det lilla härbärget T'ien-shui-ch'üan eller "Sötvattenskällan", som trots sitt namn har bittert vatten, rastade några vägfärande med sina lastdjur och kärror. K'ung-hsin-tung är en by i ruiner med ett nybyggt hexagonalt vaktorn och fem miniatyrorn framför. Ibland passeras vägmärken påminnande om mongolernas "obo". Ett par gånger synas på avstånd hjordar av antiloper.

Sedan vi efter nio mils färd övernattat trodde vi att det inte kunde vara långt kvar till Tun-hwang. Avståndet var icke heller stort, men vägen miserabel. Den förde genom en rad av små byar, över många kanaler med fallfärdiga broar, förbi murar, gårdar och vaktorn, trädgårdar och härbärgen, där varken östturkar eller tunganer syntes, endast kineser, mellan besvärliga "jardangs" och bälten av sugande sand där vi fastnade ett par gånger. På sina ställen var vägen djupt inskuren i marken, på andra hade man att korsa höga kanalvallar, där bilen blev hängande och måste grävas loss. Trädgårdar och dungar bli allt vanligare och på sina ställen åka vi genom alléer. Kring An-ting-hsien, "Den fridfulla staden" förlora vi oss i ett virrvarr av kanaler och broar för att därpå rulla in i en två och tre meter djupt inskuren korridor. Vattnet kokar ofta i radiatorn och måste avkylas med en hink fylld i en kanal. Under sådana förhållanden går det långsamt framåt, så mycket mer som vi hela tiden göra pejlingar för kartan över vår väg.